

ser ud! . . . Ja, det havde jeg jo netop tænkt mig . . . Nej, det er da det fornøjeligste, det . . .“

Hun havde stillet sig op et Stykke fra ham med begge sine Hænder hvilende paa den svære Mave og blev ved at gentage sine Udbrud, mens hun henrykt betragtede ham fra Hoved til Fod.

Kapellanen, der tilsidst følte sig lidt generet af denne Mønstring, gav sig til at spørge om den syges Befindende.

Men hun kunde ikke komme sig af sin glade Overraskelse eller løsrive sig fra sin Beskuen. Først da Manden bagfra havde rykket hende et Par Gange i Skørtet, besvarede hun Kapellanens Spørgsmaal.

„Jo, ellers Tak,“ sagde hun da i forandret Tone og saa hen imod Døren, som hun havde ladet staa paa-klem efter sig. „Nu er det da, Gud være lovet, blevet noget mildere. . . . Men ved Middagstid var det ellers grumme simpelt, og da saa Vejret bedrede sig, saa syntes vi jo, at det var rigtigst at skikke Provsten Bud. . . . Men kanske skulde vi hellere have ladet det være, for der er da vistnok nu ingen Fare længer . . . og det er jo ingen Plaser for Præsten saadan at tage ud ved Nattens Tid og i et saadant Vejføre . . .“

„Aa, tag Dem ikke det nær!“ afbrød Kapellanen hende. „For min Skyld har det ingenting at sige. De maa tilkalde mig naarsomhelst, og jeg skal altid være tilrede. . . . Og dersom De nu synes det, og dersom alt er beredt inde hos den syge, skal vi saa ikke — —“

Konen aabnede varsomt Døren ind til Sideværelset, og alle tre traadte stille ned i et aflangt, svagt oplyst Kammer, der laa et Trin lavere end Dagligstuen. Ved Hovedgærdet af en bred Seng, der optog den ene korte Væg, stod et lille Bord med en Natlampe, en Medicin-flaske og en Salmebog. I Sengen laa en brunhaaret ung Pige med tungt tillukkede Øjelaag og en mørk Feberrodme paa Kinderne.